



Wachten



Mijn dochter van 11 zit al jaren op ballet. Jammer genoeg is er geen balletschool in ons dorp. Dus rijd ik 2 keer per week met haar naar een nabijgelegen stadje waar zij dan haar hobby kan beoefenen. Het is nét te ver rijden om na het brengen weer naar huis te gaan, dus spendeer ik 2 keer per week een uur in de auto terwijl ik op haar wacht.

Voor corona ons leven zo sterk beperkte, vond ik dit heerlijke uurtjes. Een koffietje gaan drinken of een gebakje eten, lezen op een bankje bij de balletschool, een babbel met de andere mama's van kleine ballerina's, wat funshoppen... Ik deed zelfs af en toe een dutje in de auto als we een slechte nacht hadden gehad! Tegenwoordig is het heel wat minder fijn. Nu mag ik de balletschool niet meer binnen. De horeca is gesloten, funshoppen is verboden en het is veel te koud om een dutje te doen in de auto. Het is één van de die momenten waarbij je de huidige beperkingen heel erg voelt. Het enige wat ik kan doen is... wachten. Wachten, wachten en nog eens wachten.

Is dat niet hoe het altijd voelt het laatste jaar? Wachten op de

nieuwe maatregelen, op een verbetering van de curve, op de uitslag van je coronatest, op het ein-de-lijk weer ontmoeten van die ene persoon. Wachten tot alles weer normaal wordt... Ook voor onze kinderen is dat zo. Hoe vaak ik hen al niet heb moeten teleurstellen met de uitspraak: 'dat zullen we zéker doen. Na corona.' Geef toe, dat is toch net als wachten in de vrieskou?

Het doet me mijmeren over een verhaal uit de Bijbel: de verloren zoon. Een jonge kerel die het thuis beu is, trekt de wereld in met het geld van zijn vader. Hij zegt zijn thuis vaarwel en gaat feesten dat het niet mooi meer is. Maar dan raakt zijn geld op. Op het moment dat hij echt geen kant meer op kan, gaat hij met hangende pootjes terug naar huis. Zijn vader staat hem op te wachten en rent hem tegemoet. De verloren zoon wordt met open armen ontvangen en de Vader geeft een feest om te vieren dat de zoon terug thuis is.

Ook wij staan uit te kijken naar dat moment dat ons leven weer een beetje normaal wordt. Het lijkt oneindig lang te duren. En soms denken we dat er nooit

een einde zal komen aan het wachten. Maar stel je nu dat moment voor dat je wachten beloofd wordt... Misschien is dat voor jou een zwoele zomeravond op een terras? Of zonder zorgen op een vliegtuig stappen naar je favoriete reisbestemming? Of wat eenvoudiger: je bomma in het rusthuis een dikke kus geven?

Voor mij is het dit: luid zingen met mijn medegelovigen in een bomvolle kerk. Samen het Avondmaal vieren en napraten bij een kop koffie. Een knuffel geven aan iemand die net voor je heeft gebeden. De kinderen die met hun vriendjes voetballen op het grasveldje naast de kerk. En enkele papa's die het er ook op wagen, tot groot jolijt van iedereen die het ziet.

Ik wens het je van harte toe: een prachtig einde aan het wachten.

Reninca D'Joos

